

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: A. F., státní příslušnost Ukrajina,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234,
zastoupeného JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou, sídlem 110 00
Praha 1, Klimentská 36,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2018 č. j. OAM-124/LE-LE05-LE05-PS2-2018

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28. 10. 2018.
2. Žalobce jednak shrnul průběh předchozích správních řízení, kdy byl nejprve rozhodnutím ze dne 7. 7. 2018 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, dále bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dne 7. 7. 2018 podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců na dobu 2 let. Uvedl rovněž, že proti rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců se bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 7. 2018 č. j. 13 A 79/2018-25 zamítl. Dále konstatoval, že 11. 7. 2018 v zařízení pro zajištění cizinců podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Konstatoval také, že usnesením Policie ČR, Ředitelstvím cizinecké policie ze dne 15. 8. 2018 bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o propuštění ze zajištění podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a namítal nezákonnosti v postupu správního orgánu v souvislosti s jeho žádostí o propuštění ze zajištění. Současně uvedl, že si je vědom toho, že předmětem přezkumu v dané věci je pouze rozhodnutí o opětovném posouzení důvodů zajištění.
3. Žalobce v posuzované věci namítal, že stěžejním argumentem žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Tento argument ovšem na jeho případ nedopadá, neboť se nemůže vyhnout správnímu vyhoštění, a to s ohledem na to, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo již vydáno, bylo dokonce rozhodnuto o oprávněném prostředku, a tudíž je pravomocné. Navíc mu byl uložen trest vyhoštění, a to trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 8. 7. 2018, kterým byl uznán vinným za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Byl mu mimo jiné uložen trest vyhoštění z České republiky na dobu 3 let a byla stanovena doba, do které je povinen opustit území České republiky. Poznamenal, že ust. § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu by mělo sloužit k zajištění účasti žadatele v tomto řízení. Důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je obava, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu se snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění. Pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je nutné, aby správní orgán posoudil to, zda existují objektivní okolnosti spočívající zejména v předchozím jednání cizince. Žalobce namítal, že správní orgán řádně nezdůvodnil, z jakého důvodu se domnívá, že podání žádosti bylo pouze účelové. Správnímu orgánu také vytkl, že nezvažoval alternativy k jiným důvodům zajištění, neposoudil jeho osobní, majetkové a rodinné poměry, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností. Za podstatné je třeba dle

názoru žalobce považovat také to, že spolupracoval při provádění kontrole v Praze, i když si je vědom toho, že již samotným prokázáním se falešným dokladem je snížena jeho důvěryhodnost v očích správních orgánů. Dle jeho názoru v rozhodnutí zcela chybí posouzení toho, že nikdy nebyl trestně stíhán, ani že nikdy nebyl veden v evidenci nežádoucích osob. Správní orgán neposoudil ani jiné skutečnosti, např. to, zda spolupracoval s policií při provádění kontrole, poukázal na to, že z jeho jednání je od počátku zřejmé, že má vůli se správním orgánem spolupracovat a že žádné nepravdivé údaje již neuvedl.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil nesouhlas s výhradami žalobce. Dle jeho přesvědčení je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelové s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 zákona o azylu. Poukázal na to, že z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 7. 7. 2018 č. j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022 zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců na území České republiky za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce byl dne 7. 7. 2018 kontrolován hlídkou OPKPE a prokázal svou totožnost identifikační kartou Rumunska na jméno V.M., státní příslušnost Rumunsko, který vydával za doklad pravý a vlastní, přičemž bylo prokázáno, že se jedná o celkový padělek. Z tohoto důvodu bylo dne 7. 7. 2018 zahájeno správní řízení o jeho vyhoštění a rozhodnutím č. j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022 mu bylo uloženo vyhoštění na dobu 2 let a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Z jednání žalobce bylo zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že nadále nebude respektovat své povinnosti a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění. Bylo konstatováno, že 7. 7. 2018 byl zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR, když neoprávněně pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, svou zákonnou povinnost vycestovat z území EU zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak se vědomě prokazoval padělanými doklady totožnosti a vydával se za občana EU s cílem oklamat při pobytové kontrole policejní orgán a nadále neoprávněně pobývat na území EU. Příslušný správní orgán dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.
5. Žalovaný dále uvedl, že z výše uvedených důvodů proto správní orgán rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný připomenul závěry z rozsudku NSS v Brně č. j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008, podle nichž v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatel hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žalovaný v daných souvislostech odkázal také na závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016 ve věci sp. zn. 7 Azs 55/2016, z něhož vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

6. K námitce žalobce, že dostatečně nezvážil alternativy povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že se s těmito skutečnostmi plně vypořádal v obou rozhodnutích a mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě žalobce účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí naprosté nerespektování právního řádu i zákonem uložených povinností, ale také zcela účelové jednání. Žalovaný rovněž poznamenal, že během řízení o žádosti žalobce o propuštění ze zajištění dospěl k závěru, že trvají důvody, pro které je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Rovněž nebylo zjištěno, že by žalobce byl zranitelnou osobou dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, přičemž žalobce sám nic takového netvrdil. Nenastal ani žádný z důvodů dle § 46a odst. 13 zákona o azylu, pro který by zajištění v zařízení pro zajištění cizinců muselo být ukončeno.
7. Krajský soud rozsudkem ze dne 18. 10. 2018 č. j. 19 A 35/2018-30 žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 4. 2019 č. j. 7 Azs 462/2018-25 rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 19 A 35/2018-30 zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení s tím, že krajský soud je v novém rozhodnutí povinen vyjádřit se i k důvodnosti opominuté žalobní námitky týkající se procesních pochybení správních orgánů a že její důvodnost je přitom třeba posoudit na základě úplného spisového materiálu, který bude obsahovat rovněž všechna podání zástupkyně žalobce zmíněná v žalobě (žádost, na základě které bylo vydáno napadené rozhodnutí a sdělení, že po zjištění skutečného důvodu zajištění žádost doplní) a původní rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud poznamenal, že dle judikatury je totiž nezbytné, aby veškeré podklady, o něž správní orgán opírá svoje rozhodnutí, byly trvalou a nezaměnitelnou součástí správního spisu. Jestliže ve správním spisu chybí podklady, které jsou nutné k posouzení zákonnosti postupu žalovaného, učiní krajský soud nezbytné k tomu, aby správní orgán úplný spisový materiál předložil. Případné nevedení spisu v takové podobě, aby byl dostatečným podkladem pro přijaté rozhodnutí, a nepředložení úplného správního spisu k výzvě soudu, pak půjde plně k tíži správního orgánu.
8. O žalobě soud v souladu s ust. § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
9. Krajský soud opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy č. j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022 ze dne 7. 7. 2018 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a žalobce byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že žalobce byl dne 7. 7. 2018 kontrolován hlídkou OPKPE Praha a prokázal svou totožnost identifikační kartou Rumunska na jméno V. M., státní příslušnost Rumunsko, který vydával za doklad pravý a vlastní, přičemž bylo prokázáno, že se jedná o celkový padělek. Z tohoto důvodu bylo s žalobcem dne 7. 7. 2018 zahájeno správní řízení o vyhoštění. Rozhodnutím č. j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022 ze dne 7. 7. 2018 bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění a dále dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 téhož zákona, žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států

Evropské unie v délce 2 let. Podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí se podává, že žalobce porušil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců na území České republiky tím, že se dne 7. 7. 2018 při pobytové kontrole prokázal dokladem ROU č. MX134342, který byl označen jako celkový padělek a dále porušil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 téhož zákona tím, že pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu minimálně dne 7. 7. 2018, kdy byl zajištěn hlídkou policistů a porušil rovněž § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona tím, že pobýval na území schengenského prostoru minimálně dne 7. 7. 2018, kdy byl zajištěn hlídkou policistů bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu. Ze správního spisu dále plyne, že dne 10. 7. 2018 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.

11. Ze správního spisu se dále podává, že rozhodnutím ze dne 11. 7. 2018 č. j. OAM-124/LE-LE05-LE26-PS-2018, které nabylo právní moci 13. 7. 2018 žalovaný, rozhodl o zajištění žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28. 10. 2018. Dne 17. 8. 2018 byl žalovanému doručen přípis advokátky JUDr. Anity Pešulové se sdělením, že „Ve shora uvedené věci vykazuje správnímu orgánu plnou moc pro řízení o žádosti o mezinárodní ochraně a zároveň žádá, aby jí správní orgán zaslal rozhodnutí ze dne 11. 7. 2018 vydané pod č. j. OAM-124/LE-LE05-PS-2018, kterým byl žadatel o azyl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů.“ Jako „žadatele“ uvedená advokátka označila žalobce. Co se týče čísla jednacího, soud poznamenává, že bylo uvedeno advokátkou neúplně – nesprávně. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2018 má číslo jednací OAM-124/LE-LE05-LE26-PS-2018. Přílohou podání advokátky JUDr. Pešulové byla plná moc, kterou žalobce udělil k zastupování advokátce JUDr. Anitě Pešulové, a to již dne 9. 7. 2018. Následně 31. 8. 2018 správní orgán obdržel podání žalobce prostřednictvím jeho zástupkyně advokátky JUDr. Anity Pešulové označené jako žádost o propuštění ze zajištění. V tomto přípise advokátka žalobce konstatovala, že „rozhodnutím ze dne 11. 7. 2018 vydaným pod č. j. OAM-124/LE-LE05-PS-2018 správní orgán rozhodl o zajištění žadatele o azyl podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Ve smyslu ust. § 46a odst. 10 tohoto zákona žadatel žádá o opětovné posouzení důvodů zajištění. Žadatel má za to, že již odpadl důvod zajištění, neboť již je spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, a to předloženými doklady totožnosti“. Žalobce dále v citovaném podání uvedl, že v daném případě již není dána nutnost jeho zajištění, ale je možné uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu a je ochoten se osobně hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Podle obsahu spisu žalovaný reagoval na tuto žádost přípisem ze dne 4. 9. 2018, který by doručen zástupkyni žalobce téhož dne, a kromě jiného konstatoval, že 16. 8. 2018 mu bylo doručeno oznámení advokátky JUDr. Anity Pešulové, že převzala právní zastoupení žalobce v řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že tato advokátka požádala o zaslání „rozhodnutí č. j. OAM-124/LE-LE05-PS-2018, kterým byl dle ní žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu“. Žalovaný zástupkyni žalobce sdělil, že může písemně požádat o nahlédnutí do spisového materiálu s tím, že termín jí bude následně ze strany OAMP MV určen v závislosti na potřebě spisového materiálu pro účely vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v rámci nahlížení do spisového materiálu si pak může vlastními prostředky a na

vlastní náklady pořídit kopii rozhodnutí příp. dalších písemností, které správní spis obsahuje. Zároveň ji žalovaný informoval o tom, že nevydal žádné rozhodnutí pod advokátkou uvedeným číslem jednacím a že žalobce nebyl ani zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, nicméně byl zajištěn dle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to rozhodnutím č. j. OAM-124/LE-LE05-LE26-PS-2018. Následně byla správnímu orgánu 6. 9. 2018 doručena žádost zástupkyně žalobce o nahlédnutí do spisu, přičemž věc byla opětovně nesprávně označena jako č. j. OAM-124/LE-LE05-PS-2018. Zástupkyně žalobce uvedla, že ve shora uvedené věci žádá správní orgán o určení termínu k nahlédnutí do spisu s tím, že podáním ze dne 31. 8. 2018 požádala za žalobce o jeho propuštění ze zajištění a že v příloze zasílá usnesení Policie ČR, Ředitelství cizinecké policie ze dne 15. 8. 2018, kterým správní orgán zastavil řízení o žádosti o propuštění ze zajištění podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu a zároveň informoval o tom, že žadatel byl přezajištěn v režimu azylového zákona a o důvodech zajištění. Zástupkyně žalobce konstatovala, že vzhledem k tomu, že důvod zajištění je jiný, než vyplývá z výše uvedeného ustanovení, po nahlédnutí do spisu doplní podání ze dne 31. 8. 2018, jehož obsahem je žádost o propuštění ze zajištění. 10. 9. 2018 bylo zástupkyni žalobce doručeno sdělení žalovaného z téhož dne, že předmětný spisový materiál bude připraven k nahlédnutí dne 17. 9. 2018 v 9.00 hodin na pracovišti OAMP MV ČR, oddělení mezinárodní ochrany letiště, Praha 6, Aviatická 16. Podle úředního záznamu ze dne 17. 9. 2018 zástupkyně žalobce téhož dne nahlédla do spisového materiálu vedeného ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany, vedeného na žádost žalobce. Zástupkyně žalobce si vlastními prostředky a na vlastní náklady poříдила kopie celkem 13 stran materiálu, a to konkrétně z čísla listu 30 – 35, 52 – 56 a č. l. 114 včetně seznamu spisového materiálu.

12. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 9. 2018 č. j. OAM-124/LE-LE05-LE05-PS2-2018 žalovaný rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 28. 10. 2018. Žalovaný vyšel ze zjištění, že výše uvedeným rozhodnutím ze dne 7. 7. 2018 č. j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem byla skutečnost, že žalobce byl dne 7. 7. 2018 kontrolován hlídkou OPKPE a prokázal svou totožnost identifikační kartou Rumunska na jméno V. M., který vydával za doklad pravý a vlastní, přičemž bylo prokázáno, že se jedná o celkový padělek. Dále žalovaný vyšel ze zjištění, že 7. 7. 2018 bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění žalobce a rozhodnutím č. j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022 bylo žalobci uloženo vyhoštění na dobu 2 let a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Bylo zjištěno, že žalobce porušil § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců na území ČR tím, že se prokazoval dokladem výše specifikovaným, který byl označen jako celkový padělek, dále porušil § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 téhož zákona, neboť na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu minimálně dne 7. 7. 2018, kdy byl zajištěn hlídkou policistů a porušil i § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, neboť na území schengenského prostoru pobýval minimálně dne 7. 7. 2018, kdy byl zajištěn bez víza nebo bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán konstatoval, že svou zákonnou povinnost vycestovat z území EU žalobce zcela ignoroval a neučinil žádný krok k vycestování, naopak se vědomě prokazoval padělanými doklady totožnosti a

vydával se za občana EU s cílem oklamat při pobytové kontrole policejní orgán a nadále neoprávněně pobývat na území EU. Příslušný správní orgán v označené věci dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí dále uvedl, že žalobce 10. 7. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odkazem na ust. § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu uvedl, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

13. Krajský soud nesouhlasí s žalobními námitkami ohledně žalobcem tvrzených procesních pochybení správních orgánů. Jedná se o námitky žalobce, že až z obsahu usnesení ze dne 15. 8. 2018, jímž Ředitelství služby cizinecké policie zastavilo řízení o žádosti žalobce podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu se jeho zástupkyně dozvěděla, že byl tzv. přezajištěn do režimu zákona o azylu a že vzhledem k tomu, že podle § 46a odst. 10 zákona o azylu mohl žalobce požádat o správní orgán o opětovné posouzení důvodů zajištění, a že jeho zástupkyně této zákonné možnosti využila a vycházela přitom z nesprávné informace ze straně Ředitelství služby cizinecké policie, které v usnesení uvedlo, že důvodem pro zajištění byl důvod podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu a námitku, že jeho zástupkyně žádost o propuštění ze zařízení podala na základě mylných informací ze strany Krajského ředitelství cizinecké policie a dále o námitku žalobce, že bezodkladně, co se jeho zástupkyně dověděla o jiných důvodech jeho zajištění, zaslala žalovanému přípis, že žádost o propuštění ze zajištění odůvodní, a to po nahlédnutí do spisu a že bez ohledu na tuto žádost žalovaný vydal napadené rozhodnutí, z čehož také jeho zástupkyně dovozovala, že žalovaný pochybil, pokud rozhodl o jeho žádosti, která obsahem neodpovídala tomu, proti jakému rozhodnutí směřovala. Krajský soud procesní pochybení správního orgánu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, v posuzované věci neshledal. Především soud zastává názor, že převzala-li advokátka JUDr. Anita Pešulová zastoupení žalobce 9. 7. 2018, tedy ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2018 č. j. OAM-124/LE-LE05-LE26-PS-2018 o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, přičemž doba trvání zajištění byla stanovena do 28. 10. 2018, a tuto plnou moc správnímu orgánu doručila až 17. 8. 2018, tedy po více jak 1 měsíci, ovšem současně až poté, co uvedené rozhodnutí ze dne 11. 7. 2018 o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bylo vydáno a nabylo právní moci (rozhodnutí nabylo právní moci 13. 7. 2018), má soud za to, že již v rámci přípravy a převzetí zastoupení a samotného převzetí zastoupení si uvedená advokátka měla ujasnit, v jaké věci bude žalobce zastupovat a obstarat si od něho dostatek informací, co je předmětem řízení vedeného s ním a pro jaké řízení je plná moc udělena. O tom, že advokátka nepochybně měla k dispozici namítané rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2018 o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, vypovídá její přípis z 16. 8. 2018, jehož přílohou bylo doložení předmětné plné moci. Tento přípis obsahuje požadavek, aby jí správní orgán zaslal rozhodnutí ze dne 11. 7. 2018 vydané pod číslem jednacím, které, jak soud poznamenává, neuvedla úplně a tedy nesprávně, neboť v označení čísla jednacího, které obsahuje kombinaci čísel a písmen, vynechala po údaji „LE05“ pomlčku a údaj LE26, na což ji následně správní orgán upozornil a také na to, že žalobce nebyl zajištěn dle § 46 odst. 1 písm. a), jak uvádí advokátka ve svém přípise, nýbrž podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Uvedené chyby, a to přes předchozí upozornění,

zopakovala zástupkyně žalobce i v podání ze dne 31. 8. 2018. Soud zastává názor, že to byl naopak nedůsledný a nesprávný postup advokátky v předmětném řízení, která dostatečně nechránila práva žalobce a bylo jen její chybou, pokud se důvody žádosti žalobce o propuštění ze zajištění ze dne 31. 8. 2018 míjely s obsahem rozhodnutí ze dne 11. 7. 2018, které bylo vydáno a nabylo právní moci již po udělení zmocnění žalobcem této advokátce. Soud opět zdůrazňuje, že plná moc ze dne 9. 7. 2018 byla správnímu orgánu doručena až 16. 8. 2018, tedy po více jak jednom měsíci.

14. Soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný řádně nezdůvodnil, z jakého důvodu se domnívá, že podání žádosti bylo pouze účelové. Uvedená námitka je v rozporu s obsahem spisu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného postiženo není. Jak výše citováno, žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí jednak vyjádřil, z jakých podkladů vycházela. Podklady rozhodnutí a zjištění z nich, jak jsou uvedena v napadeném rozhodnutí, byla výše citována. Jsou to především zjištění o tom, že žalobce svým jednáním porušoval právní předpisy České republiky, neoprávněně pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu, při pobytové kontrole se prokázal padělaným dokladem. Žalobci pro porušení ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky bylo uloženo správní vyhoštění. Soud má za to, že napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti a žalovaný své úvahy, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a shledal naplnění podmínek stanovených ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, řádně odůvodnil.
15. Podle ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. V daných souvislostech nelze pominout zjištění učiněné správním orgánem v řízení, které vyústilo ve vydání rozhodnutí ze dne 7. 7. 2018 č. j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a v jehož průběhu žalobce sdělil správnímu orgánu, že do České republiky přicestoval v prosinci roku 2016 a od té doby je zde nepřetržitě. Požádal-li o udělení mezinárodní ochrany až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, je z jeho postupu zcela zřejmé, že ve snaze dosáhnout propuštění ze zajištění a vyhnout se realizaci vyhoštění, aby mohl setrvat na území České republiky, resp. Evropské unie, byť nelegálně, využije žalobce jakékoliv možnosti včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na zjištění správního orgánu v rozhodnutí č. j. OAM-124/LE-LE05-LE26-PS-2018, která citoval. Soud považuje uvedené posouzení žalovaným s ohledem na skutkové okolnosti případu za dostatečné a věcně správné. Žalobce si nepochybně musel být vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky a vědomě se prokazoval padělaným dokladem. Nelegální pobyt,

nerespektování právního řádu České republiky odůvodňují závěr, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Mírnější opatření dle § 47 zákona o azylu proto i dle názoru soudu nelze v případě žalobce použít a jeho zajištění bylo zcela po právu. Krajský soud uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, jak výše citováno, a rozhodnutí žalovaného je tedy v tomto ohledu přezkoumatelné a zákonné. Závěry žalovaného tak nejsou ani v rozporu s článkem 15 Směrnice č. 2013/33, EU.

16. Pro úplnost soud na závěr poznamenává, že žalobce byl zajištěn postupně vydanými správními rozhodnutími, a to na základě dvou různých právních důvodů. Nejprve byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn za účelem správního vyhoštění. Po podání žádosti o mezinárodní ochranu byl „přezajištěn“ dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Instituty omezení osobní svobody podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu spadají pod různé právní režimy a sledují jiný účel. Řízení o udělení mezinárodní ochrany na řízení o správním vyhoštění nenavazuje.
17. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 22. 5. 2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

